

Andersen legújabb tündérmeséje

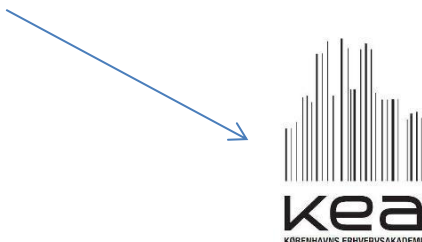
Minden az ipc.sze.hu-val kezdődött.

- Nézzük csak az Erasmus eredményeket. Finnország vagy maradok itthon....
- "Nem sikerült". Neem??

Elszomorodtam.

Aztán megláttam a holnapon a "VELUX Tanulmányi Ösztöndíj" című kis bejegyzést, miszerint lehetőség van Dániában tanulni méghozzá sokkal jobb lehetőségekkel. Miii? Egy hééé? Hoppá, mindössze egy hetem van összeszedni a szükséges papírokat. Gyorsan el is döntöttem: világot szeretnék látni. Hát belesceptam.

Igazából nagyon bele sem gondoltam, hogy mi is történik körülöttem, csak sodródtam az árral. Interjú három dán oktatóval, írásbeli, szóbeli. Aztán megjött az értesítés: "... your application has been succesful." Igeeen, mehetek a **Copenhagen School of Design and Technology** IT-Network szakára.

A nyár hipp-hopp eltelt. Az információk csak érkeztek: miket kell vinnem, miket ne, elfogadom-e az általuk ajánlott lakást vagy sem, mikor kezdődik az iskolám, stb.

Igazából még mindig nem nagyon gondoltam bele, hogy most tényleg elmegyek, mindaddig, amíg egy repülőn nem ültem Koppenhága felé. Leszálltunk. Friss levegő, nagyon élveztem, hogy végre egyedül vagyok, majd elindultam a szállásom felé. Merre is van? Persze ilyenkor az ember mindent elfelejt. Odamentem egy idős nénihez megkérdezni, merre is van **Nørrebrogade** – ez egy forgalmasabb út. A néni a kora ellenére

nagyon jól beszélt angolul. (Később kiderült, MINDENKI nagyon jól beszéli az angolt). Nagyon kedves és segítőkész volt. Aztán elindultam. Hipp-hopp odataláltam, ahol koordinátorom, Anne Dibbern várt, hogy átadja a kulcsokat, megmutasson mindent, mi, hogyan működik. Miután elment, én is felkerekedtem, hogy megnézzem jobban a belvárost.

A város első látásra szó szerint elég színes volt minden tekintetben, az épületek, az emberek, a közlekedés. Rengeteg bicikli, kevés autó, sok arab, török, dán ember, gyönyörű épületek.

Gyorsan kerestem egy netkávézót, ahol meg tudom osztani barátaimmal az addigi élményeimet. Találtam is egy **"Joe & The Juice"** nevezetű kellemes helyet. Össze is spanoltam az ott dolgozó 20 éves Ibrahimmal. Ő is

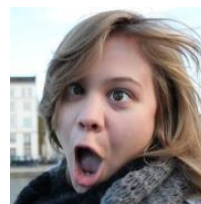

nagyon közvetlen volt az első pillanattól kezdve. Attól a naptól fogva mindennapi vendég voltam ott – első napokban egyedül, aztán a lakótársaimmal.

Második nap megérkezett az egyik lakótársam, **Joana**, aki már egy éve itt tanult. Aztán a harmadik nap

megérkezett még 2 lengyel lakótársam – egy újabb **Joana** és **Kate**. Ők nem nagyon akartak először senkivel

sem kommunikálni, úgy tűnt, ők ilyen legjobb barátnő féleségek – ami később kiderült, hogy nagyon nem. 😊
Aznap megérkezett **Jana** is, a német lány. Aztán egy hét múlva érkezett meg portugál szobatársam, **Ines**.

Augusztus 20-a. Reggel 9:30. Csörög a telefonom. Anne volt, hogy merre járok, mert ma kezdődik a sulim 10 órakor. Én teljes nyugalomban válaszoltam, hogy hát alszom, a sulim papír szerint csak holnap kezdődik. 😊
Aztán mondta Anne, hogy mindenképpen menjek be, mert az ő papírja szerint ma kezdődik az iskola. Gyorsan buszra szálltam, és már ott is voltam 10 órakor. Találkoztam itt egy Lotte nevű nagyon kedves nővel, aki az admisztrációon dolgozik – azóta nagy barátság alakult ki köztünk-, és bevezetett az osztályomba. Út közben egy bácsika megállított, hogy csakis az ő osztályába kerülhetek. 😊

Bementem. Csak beszélgettek a fiúk és a lány. Egyből befogadtak, kérdezősködtek, honnan jöttem, hogy-hogy erre a szakra stb? Én vagyok ezen a szakon az első cserediák. Ez is érdekes volt számomra. De csak élveztem tovább a körülzsongást.

Azóta minden nap iskolába járok, általában reggel 9:30-kor kezdődik az iskola, maximum 2-ig. Minden héten más-más órarend. Osztályfőnököm az az idős bácsika, **Jens Klarskov Pedersen**, akivel összefutottam

legelőször a folyosón, hogy csakis az ő osztályába kerülhetek. Így lett. Ő a Kedvencem. Mindig próbál segíteni, külön tanul velem, mindig van hozzám sok-sok jó szava. ☺

Suli után volt egy megbeszélés az "Erasmusos" hallgatóknak – mert én itt annak számítok -, ahol az egyetlen fiú ült mellettem. Elhangzott tőle a kérdés: - Where do you come from? – From Hungary – Ah, akkor beszéljünk magyarul. ☺ Így lett még egy magyar ismerősöm – **Zoltán** -, **Szabinán** kívül, akivel a facebookon

ismerkedtünk meg, és nagyon jóban is lettünk.

Két héttel később management órán ülök, egyszer csak berobog egy göndör hajú, vicces fiúka, ezzel a kérdéssel: -Te magyar vagy? Még egy magyar ismerős, aki igazából román. Ő itt a legjobb barátom, **Csaki**. ☺

Nagyon sokat segített nekem, megtaláltuk a közös hangot.

Eltelt egy hónap. Olyan érzésem volt, mintha csak 1 napja érkeztem volna. Vásároltam egy **biciklit** (neve

Mama little M) is. Aztán jöttek a hivatalos dolgok. A hosszabb idejű itt tartózkodáshoz egy úgynevezett lakossági regisztrációs számra (CPR) volt szükségem. Először a lakhatási engedélyt kellett elintéznem, ami simán és gyorsan történt. Ezután kellett bemennem a kömmühöz, hogy CPR számot igényeljek. Persze ez nem sikerült, mert Koppenhágában illegális alagsorban lakni – mi pedig nagyon ott laktunk. Koordinátorunk el is intézte a költözést. Kicsit hosszadalmas volt ez a hivatalos része a dolognak, mert október 1-vel költöztünk az új lakásba elméletileg, és mi meg szeptember 29-én mentünk vissza a kömmühöz, akik szintén nem tudták elintézni a papírt, menjünk vissza október 1-én. Aztán nagy nehezen sikerült ezeket a dolgokat is elintézni.

Ezután a dán bankszámla jött a fontossági sorrendben, hiszen ösztöndíjam még sehol. Be is mentem egy Danske Bankhoz, ahol azt mondták, hogy elég egy személyi igazolvány, illetve ők nem tudták, hogy elég-e egy igazolás a CPR számról – mert a CPR kártyámat a mai napig még nem küldték ki. Ok. Elmentem egy másik Danske Bankba, ahol már az útlevelem kellett, illetve jó az igazolás, és 300 DKK-t kell fizetni a számlanyitáshoz. Biztos, ami biztos, még egy harmadikba is bemegyek. Itt az útlevelem kellett az igazolással, illetve 400 DKK a számlanyitás. Hát most valaki ki tud ezen igazodni? ☺ Hát igen, a bürokrácia itt is csak bürokrácia.

A várost már nagyon ismerem. Minden nevezetességet meglestem már, voltam a kultúrák éjszakáján, amikor minden múzeum, templom, palota nyitva van éjfélig. Hihetetlen volt. Sulibulikba is jártam már, de itt nem olyan nagy az összetartás, mint nálunk otthon.

Az oktatás kifejezetten jobban tetszik az otthoninál, hiszen sokkal lazábbak a tanárok, de ennek ellenére követelnek, és a diákok jól is teljesítenek. A félév első felében rendes oktatás van, majd a második felében megkezdődnek a projektek. Itt úgy gondolják – ami így is van-, hogy projektmunka során sokkal jobban fejlődnek a hallgatók, egymástól megtudják, amit nem értenek. Nagyon érdekes dolgokat tanulok itt, és nem csak elméletben, hanem főként gyakorlatban.

Hans Christian Andersen gondolatával zárom soraimat és remélem ti is így éreztek a beszámolóim elolvasása után:

”Vannak helyek, amelyeknek már pusztá említése vándorkedvvel tölti el a szívünket.”

Zsuzsánna Horváth (ja igen, mert így írnék itt a nevémet)

